RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)

24. marts 2011 *

I sag T-36/10,

Internationaler Hilfsfonds eV, Rosbach (Tyskland), først ved advokat H. Kaltenecker, dernæst ved advokat R. Böhm og endelig ved advokat H. Kaltenecker,

sagsøger,

støttet af:

Kongeriget Danmark først ved B. Weis Fogh og V. Pasternak Jørgensen, derefter ved V. Pasternak Jørgensen, C. Vang og S. Juul Jørgensen, som befuldmægtigede,

intervenient,

* Processprog: tysk.

mod

Europa-Kommissionen ved P. Costa de Oliveira og T. Scharf, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutninger af 9. oktober 2009 og 1. december 2009, hvorved der blev givet afslag på Internationaler Hilfsfonds begæring om aktindsigt i dokumenterne vedrørende LIEN 97-2011-aftalen,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne K. Jürimäe (referererende dommer) og M. van der Woude,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

1 Artikel 7, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) bestemmer:

»1. En begæring om aktindsigt i et dokument skal behandles straks. […]

2. Giver institutionen den, der har fremsat begæringen, helt eller delvis afslag, kan vedkommende inden 15 arbejdsdage fra modtagelsen af institutionens svar genfremsætte begæringen over for institutionen med henblik på at få denne til at tage begæringen op til fornyet behandling.«

2 Forordningens artikel 8 med overskriften »Behandling af genfremsatte begæringer« bestemmer:

»1. En genfremsat begæring skal behandles straks. Inden 15 arbejdsdage fra registreringen af en sådan begæring skal institutionen enten meddele den, der har fremsat

begæringen, aktindsigt og inden for samme periode give adgang til de ønskede dokumenter i overensstemmelse med artikel 10 eller skriftligt begrunde, hvorfor der gives helt eller delvist afslag. Afslår institutionen helt eller delvist begæringen om aktindsigt, oplyser den den, der har fremsat begæringen, om mulighederne for domstolsprøvelse af institutionens beslutning og/eller klage til Ombudsmanden efter reglerne i […] artikel [263 TEUF] og [228 TEUF].

2. I undtagelsestilfælde, f.eks. hvis begæringen vedrører meget lange dokumenter, eller hvis der er tale om et meget stort antal dokumenter, kan den i stk. 1 nævnte frist forlænges med 15 arbejdsdage, forudsat at den, der har fremsat begæringen, på forhånd underrettes herom og gives en nærmere begrundelse.

3. Har institutionen ikke afgivet svar inden for den fastsatte frist, anses dette for et afslag på begæringen, og den, der har fremsat begæringen, kan herefter iværksætte domstolsprøvelse af institutionens beslutning og/eller klage til Ombudsmanden efter reglerne i [EUF-]traktaten.«

Sagens faktiske omstændigheder

3 Sagsøgeren, Internationaler Hilfsfonds eV, er en tysk ikke-statslig organisation, som er aktiv inden for området for humanitær bistand. Den 28. april 1998 indgik sagsøgeren og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber LIEN 97-2011-aftalen (herefter »aftalen«) om medfinansiering af et medicinsk støtteprogram, som sagsøgeren organiserede i Kasakhstan.

4 Den 1. oktober 1999 opsagde Kommissionen ensidigt aftalen, og efter opsigelsen meddelte Kommissionen den 6. august 2001 sagsøgeren sin beslutning om tilbagesøgning af et nærmere angivet beløb, som var blevet udbetalt til sagsøgeren i henhold til aftalen.

5 Den 9. marts 2002 indgav sagsøgeren en begæring til Kommissionen om aktindsigt i dokumenterne vedrørende aftalen. Eftersom der blev meddelt delvis aktindsigt, fremsatte sagsøgeren ved skrivelse af 11. juli 2002 en begæring til Kommissionens formand om fuld aktindsigt i dokumenterne vedrørende aftalen. Idet sagsøgeren ikke fik fuld aktindsigt, indgav denne en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Kommissionens afslag på at give sagsøgeren fuld aktindsigt i dokumenterne vedrørende aftalen, som blev registreret under nr. 1874/2003/GG.

6 Efter at Ombudsmanden havde sendt Kommissionen et forslag til henstilling den 15. juli 2004, og efter at Kommissionen havde sendt en detaljeret udtalelse til Ombudsmanden den 12. og den 21. oktober 2004, traf Ombudsmanden den 14. december 2004 en endelig afgørelse, der mundede ud i en kritisk bemærkning om, at den omstændighed, at Kommissionen ikke angav nogen gyldige grunde, der kunne begrunde dens afslag på at give sagsøgeren aktindsigt i flere dokumenter vedrørende aftalen, udgjorde en fejl eller forsømmelse.

7 Den 22. december 2004 indgav sagsøgeren på grundlag af Ombudsmandens konklusioner i den endelige afgørelse af 14. december 2004 en ny begæring til Kommissionens formand om fuld aktindsigt i dokumenterne vedrørende aftalen. Kommissionen svarede på denne begæring ved skrivelse af 14. februar 2005, hvori den besluttede ikke at give sagsøgeren aktindsigt i andre dokumenter end dem, som sagsøgeren allerede havde fået aktindsigt i.

8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. april 2005 anlagde sagsøgeren et annullationssøgsmål vedrørende Kommissionens afgørelse af 14. februar 2005, der blev registeret som sag T-141/05. Idet Kommissionen havde fremsat en påstand om afvisning i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement, afviste Retten ved dom af 5. juni 2008, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen (sag T-141/05, ikke trykt i Samling af Afgørelser), sagsøgerens søgsmål.

9 Efter at sagsøgeren havde appelleret dommen i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, ophævede Domstolen ved dom af 26. januar 2010, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen (sag C-362/08 P, Sml. I, s. 669), dommen af 5. juni 2008 i sagen Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, idet den forkastede den afvisningspåstand, som Kommissionen havde nedlagt under sagen ved Retten, og hjemviste sagen til Retten, således at denne kan træffe afgørelse vedrørende sagsøgerens påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 14. februar 2005, hvorved sagsøgeren blev meddelt afslag på aktindsigt i de omhandlede dokumenter. Den til Retten hjemviste sag, der er registreret som sag T-141/05 RENV, verserer stadig.

10 Ved skrivelser af 28. og 31. august 2009 indgav sagsøgeren en ny begæring om fuld aktindsigt i dokumenterne vedrørende aftalen.

11 Kommissionen besvarede denne nye begæring om fuld aktindsigt i dokumenterne vedrørende aftalen ved skrivelse af 9. oktober 2009, hvori den præciserede, at den — henset til den tid, der er forløbet efter dens beslutning vedrørende sagsøgerens begæring af 22. december 2004 om fuld aktindsigt i sagsakterne, der er genstand for sag T-141/05 — havde foretaget en ny vurdering af hver enkelt af de omhandlede sagsakter, som ikke var blevet udleveret, og at den på baggrund af denne vurdering havde besluttet at indrømme sagsøgeren en videregående, men ikke fuld aktindsigt i dokumenterne.

12 Ved skrivelse af 15. oktober 2009, registreret af Kommissionen den 19. oktober 2009, anmodede sagsøgeren Kommissionen om at genoverveje svaret af 9. oktober 2009 på sagsøgerens nye begæring i skrivelserne af 28. og 31. august 2009 om fuld aktindsigt i dokumenterne vedrørende aftalen.

13 Den 10. november 2009 forlængede Kommissionen den frist, inden for hvilken den skulle besvare sagsøgerens begæring af 15. oktober 2009, til den 1. december 2009.

14 I skrivelse af 1. december 2009, som sagsøgeren modtog den 2. december 2009, anførte Kommissionen indledningsvis, at eftersom sagsøgerens begæring af 15. oktober 2009 fordrede en omhyggelig gennemgang af adskillige relevante dokumenter, og eftersom drøftelserne med andre tjenestegrene endnu ikke var afsluttet, var den desværre ikke i stand til at træffe en endelig afgørelse. Den tilføjede dernæst følgende:

»I henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning […] nr. 1049/2001 kan De anlægge sag ved [Retten] eller indgive klage til Ombudsmanden. Besvarelsen er under alle omstændigheder næsten klar, og De kan forvente et detaljeret svar fra Kommissionen inden for kort tid. […] De vil blive meddelt beslutningen hurtigst muligt. […]«

Retsforhandlinger og parternes påstande

15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. februar 2010 anlagde sagsøgeren nærværende annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens afgørelser bestående af skrivelserne af 9. oktober 2009 og af 1. december 2009.

16 Den 5. maj 2010 indleverede Kommissionen sit svarskrift til Retten med påstand om, at det fastslås, at det er ufornødent at træffe afgørelse, og en begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse.

17 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 20. juli 2010 fremsatte sagsøgeren i henhold til bestemmelserne i procesreglementets artikel 48 to nye anbringender med henblik på at tilføje argumenter til dette søgsmåls argumentation, som ligner dem, Retten tiltrådte i dom af 7. juli 2010, Agrofert Holding mod Kommissionen (sag T-111/07, ikke trykt i Samling af Afgørelser).

18 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling den 24. august 2010 fik Kongeriget Danmark tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.

19 Efter Rettens fremsættelse af en anmodning om oplysninger, hvorved sagens parter blev opfordret til at meddele Retten eventuelle bemærkninger og konsekvenser af præmisserne og konklusionen i Rettens dom af 19. januar 2010, Co-Frutta mod Kommissionen (forenede sager T-355/04 og T-446/04, Sml. II, s. 1), med hensyn til, om sagsøgeren fortsat havde en retlig interesse i at få sagen prøvet efter vedtagelsen af beslutningen af 29. april 2010, og efter at der var blevet anlagt et søgsmål i sag T-300/10, fremkom parterne med deres svar inden for den fastsatte frist.

20 I sin svarskrivelse af 14. oktober 2010 gjorde sagsøgeren gældende, at denne stadig har en retlig interesse i at få nærværende sag prøvet, og at Kommissionen, såfremt Retten træffer en anden beslutning — henset til sagens konkrete omstændigheder — bør tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgerens omkostninger.

21 I sin svarskrivelse af 14. oktober 2010 gjorde Kommissionen bl.a. gældende, at sagsøgeren ved anlæggelsen af annullationssøgsmålet til prøvelse af beslutning af 29. april 2010 havde fortabt sin søgsmålsinteresse.

22 I sin svar skrivelse af 15. oktober 2010 fremsatte Kongeriget Danmark ikke nogen bemærkninger vedrørende sagsøgerens retlige interesse.

23 Sagsøgeren, støttet af Kongeriget Danmark, har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutninger af 9. oktober 2009 og 1. december 2009 annulleres, »for så vidt som der herved er meddelt sagsøgeren afslag på aktindsigt i de ikke-offentliggjorte dokumenter« vedrørende aftalen.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Såfremt Retten er af den opfattelse, at sagen er anlagt til prøvelse af et stiltiende afslag, bør den afvises som værende uden genstand.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

25 Hvad angår de faktiske omstændigheder, hvorunder hver af de to beslutninger, som sagsøgeren har anfægtet i denne sag, blev vedtaget, skal det indledningsvis bemærkes, at det er ubestridt parterne imellem, at skrivelsen af 9. oktober blev tilstillet sagsøgeren som var på dennes nye begæring i skrivelserne af 28. og 31. august 2009 om fuld aktindsigt i dokumenterne vedrørende aftalen. Det er ligeledes ubestridt, at skrivelsen af 1. december 2009 blev tilstillet sagsøgeren, efter at denne havde indgivet sin begæring af 15. oktober 2009.

26 Det skal desuden — som udtrykkeligt anført af sagsøgeren i stævningen, uden at dette er bestridt af Kommissionen — for det første bemærkes, at sagsøgerens skrivelser af 28. og 31. august 2009 blev tilstillet Kommissionen i henhold til artikel 7 i forordning nr. 1049/2001, hvorfor de samlet set skal kvalificeres som »den oprindelige begæring« i henhold til denne artikel (herefter »den oprindelige begæring«), og for det andet, at sagsøgerens skrivelse af 15. oktober 2009 blev tilstillet Kommissionen i henhold til forordningens artikel 8, hvorfor den skal kvalificeres som »en genfremsat begæring« i henhold til denne artikel (herefter »den genfremsatte begæring«).

27 På grundlag af ovennævnte betragtninger skal det dels undersøges, om sagsøgerens påstand om annullation af Kommissionens beslutning i skrivelse af 9. oktober 2009 skal antages til realitetsbehandling, dels om sagsøgeren har en retlig interesse i at få prøvet sin påstand om annullation af Kommissionens beslutning i skrivelse af 1. december 2009.

Hvorvidt påstanden om annullation af Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009 kan antages til realitetsbehandling

28 Det bestemmes i procesreglementets artikel 111, at hvis det er åbenbart, at sagen må afvises, kan Retten uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

29 I denne sag finder Retten, at den i kraft af sagens akter er tilstrækkeligt oplyst om sagen, og beslutter i henhold til denne artikel uden at indlede den mundtlige forhandling at træffe afgørelse om, hvorvidt påstanden om annullation af Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009 kan antages til realitetsbehandling.

30 Ifølge artikel 263, stk. 6, TEUF skal et annullationssøgsmål rejses inden to måneder efter, at den anfægtede retsakt, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt sagsøgeren, eller, i mangel heraf, to måneder efter, at sagsøgeren har fået kendskab til den. I henhold til bestemmelserne i procesreglementets artikel 102, stk. 2, forlænges denne frist med ti dage under hensyn til afstanden.

31 Efter fast retspraksis er denne søgsmålsfrist præceptiv, da formålet hermed er at tilvejebringe klarhed og retssikkerhed og undgå enhver forskelsbehandling og vilkårlighed

i retsplejen, og Unionens retsinstanser skal, endog af egen drift, efterprøve, om fristen er overholdt (Domstolens dom af 23.1.1997, sag C-246/95, Coen, Sml. I, s. 403, præmis 21, og Rettens dom af 18.9.1997, forenede sager T-121/96 og T-151/96, Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, Sml. II, s. 1355, præmis 38 og 39).

32 I den foreliggende sag er det ubestridt, at sagsøgeren i sin genfremsatte begæring af 15. oktober 2010 opfordrede Kommissionen til at tage sit svar 9. oktober 2009 på sagsøgerens nye begæring af op til fornyet overvejelse. Uden at det er nødvendigt at tage stilling til, hvornår sagsøgeren fik meddelelse om eller kendskab til skrivelsen af 9. oktober 2009, skal det bemærkes, at det er åbenlyst, at meddelelsen heraf eller kendskabet hertil indtraf senest den 15. oktober 2010, hvor sagsøgeren genfremsatte sin begæring.

33 Desuden har sagsøgeren ikke godtgjort, endsige påberåbt sig, at der forelå en omstændighed, som ikke kunne forudses, eller force majeure, således at der er grundlag for at fravige den omhandlede frist i medfør af artikel 45, stk. 2, i statutten for Domstolen, der i medfør af samme statuts artikel 53 finder anvendelse på sager anlagt ved Retten.

34 I betragtning af det ovenfor anførte begyndte søgsmålsfristen på to måneder i henhold til procesreglementets artikel 101, stk. 1, litra a), senest at løbe den 16. oktober 2009, dvs. den dag, der følger efter den dag, hvor sagsøgeren senest fik meddelelse om eller kendskab til Kommissionens skrivelse af 9. oktober 2009. Fristen udløb dermed senest den 29. december 2009 under hensyntagen til afstandsfristen på ti dage og under hensyntagen til, at fristen forlænges i henhold til procesreglementets artikel 101, stk. 2, når den udløber på en lørdag, søndag eller lovbestemt fri- eller helligdag, dvs. mindst en måned og tre dage før nærværende sag til prøvelse af Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009 blev anlagt den 1. februar 2010.

35 Det følger heraf, at nærværende søgsmål, for så vidt som det tilsigter annullation af Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009, er anlagt for sent, og det må derfor afvises, uden at Retten behøver at behandle de to andre anbringender til støtte for afvisning, der er fremført af Kommissionen.

Hvorvidt sagsøgeren har en retlig interesse i at få påstanden vedrørende Kommissionens beslutning af 1. december 2009 prøvet

Genstanden for påstanden vedrørende Kommissionens beslutning af 1. december 2009

36 Parterne er uenige om, hvorvidt påstanden vedrørende Kommissionens beslutning af 1. december 2009 grundlæggende sigter på en stiltiende afgørelse om afslag på den genfremsatte begæring (herefter »det stiltiende afslag«).

37 Det skal i denne forbindelse først og fremmest bemærkes, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde i sin skrivelse af 1. december 2009 oplyser sagsøgeren om, at den ikke var i stand til at besvare den genfremsatte begæring inden for den fastsatte frist. I samme skrivelse angav Kommissionen endvidere, at sagsøgeren ifølge artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 havde ret til at anlægge en sag ved Retten eller indgive en klage til Ombudsmanden. Det skal således med henvisning til selve ordlyden af skrivelsen af 1. december 2009 bemærkes, at Kommissionen, ud over at den selv fandt det nødvendigt at konstatere sin egen manglende evne til at besvare den genfremsatte begæring inden for den foreskrevne frist inklusiv forlængelsen, også påmindede sagsøgeren om dennes muligheder for domstolsprøvelse i henhold til bestemmelserne

i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001, såfremt institutionen ikke besvarer en genfremsat begæring. Det må følgelig konstateres, at Kommissionen, som anført af sagsøgeren i dennes replik, i sin skrivelse af 1. december 2009 hovedsageligt, samtidig med at den informerede sagsøgeren om, at denne kunne »forvente et detaljeret svar fra Kommissionen inden for kort tid«, medgav, at den ikke var i stand til at besvare den genfremsatte begæring, og at denne manglende besvarelse kunne gøres til genstand for en domstolsprøvelse.

38 Det følger for det andet af fast retspraksis, at hverken Domstolen eller Retten i princippet anerkender, at en institutions passivitet — i mangel på udtrykkelige bestemmelser, som fastsætter en frist, efter hvis udløb der antages at være truffet en stiltiende beslutning af en institution, der er blevet anmodet om at tage stilling, og som fastlægger indholdet af denne beslutning — kan sidestilles med en stiltiende beslutning, da TEUF-traktatens søgsmålsordning ellers ville blive bragt i fare (Domstolens dom af 9.12.2004, sag C-123/03 P, Kommissionen mod Greencore, Sml. I, s. 11647, præmis 45, Rettens domme af 13.12.1999, forenede sager T-189/95, T-39/96 og T-123/96, SGA mod Kommissionen, Sml. II, s. 3587, præmis 27, og forenede sager T-190/95 og T-45/96, Sodima mod Kommissionen, Sml. II, s. 3617, præmis 32, samt dom af 9.9.2009, sag T-437/05, Brink's Security Luxembourg mod Kommissionen, Sml. II, s. 3233, præmis 55).

39 Hvad angår forordning nr. 1049/2001 fremgår det af bestemmelserne i artikel 8, stk. 3, at lovgiver har foreskrevet, at såfremt institutionen ikke afgiver svar inden for den frist, der er fastsat i artikel 8, stk. 1 og 2, for behandling af genfremsatte begæringer, anses dette for et afslag på begæringen.

40 På baggrund heraf må det lægges til grund, at bestemmelserne i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 dels udtrykkeligt fastsætter en frist, efter hvis udløb den omhandlede institution anses for at have truffet en stiltiende beslutning, hvis der ikke

er truffet beslutning til besvarelse af den genfremsatte begæring, dels definerer beslutningens indhold, dvs. at der er tale om et afslag.

41 Det skal for det tredje bemærkes, at lovgiver i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 fortsat udtrykkeligt foreskriver, at den, der har fremsat begæringen, kan gøre dette stiltiende afslag til genstand for et søgsmål i henhold til bestemmelserne i EUF-traktaten.

42 En institutions passivitet efter en genfremsat begæring skal dermed i henhold til den i denne doms præmis 38 nævnte retspraksis sidestilles med et stiltiende afslag, som kan gøres til genstand for et søgsmål i henhold til bestemmelserne i artikel 263 i TEUF-traktaten.

43 Herefter fastslår Retten, at påstanden om annullation af Kommissionens beslutning af 1. december 2009 skal fortolkes således, at den vedrører en annullation af det stiltidende afslag, der er en følge af Kommissionens manglende svar på den genfremsatte begæring, hvilken mangel Kommissionen selv konstaterede i den omhandlede skrivelse.

Hvorvidt sagsøgeren har en retlig interesse i at få påstanden om annullation af det stiltiende afslag prøvet

44 I henhold til procesreglementets artikel 113 kan Retten til enhver tid af egen drift efter at have hørt parterne efterprøve, om sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt. Retten finder, at den i denne sag råder over tilstrækkelige oplysninger i kraft af de fremlagte dokumenter og de forklaringer, som parterne har afgivet under den skriftlige forhandling, hvorfor det er ufornødent at indlede den mundtlige forhandling.

45 Ifølge fast retspraksis er søgsmålsinteresse en ufravigelig procesforudsætning, som Unionens retsinstanser kan undersøge af egen drift (jf. Rettens dom af 28.9.2004, sag T-310/00, MCI mod Kommissionen, Sml. II, s. 3253, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

46 I den forbindelse skal det bemærkes, at betingelserne for at antage sagen til realitetsbehandling — idet der her ses bort fra det særlige spørgsmål om bortfald af retlig interesse — skal bedømmes i forhold til det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt (jf. Rettens dom af 21.3.2002, sag T-131/99, Shaw og Falla mod Kommissionen, Sml. II, s. 2023, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis). Denne betragtning vedrørende tidspunktet for vurdering af, om sagen kan admitteres, kan dog af retsplejehensyn ikke hindre Retten i at fastslå, at det ikke længere er fornødent at tage stilling til sagen i det tilfælde, hvor en sagsøger, som oprindeligt havde retlig interesse, senere har mistet enhver personlig interesse i annullationen af den anfægtede beslutning som følge af en begivenhed, der er indtruffet senere end sagsanlægget. For at en sagsøger kan fortsætte et annullationssøgsmål mod en beslutning, er det nemlig nødvendigt, at sagsøgeren bevarer den personlige interesse i annullation af den anfægtede beslutning (jf. Rettens kendelse af 17.10.2005, sag T-28/02, First Data m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4119, præmis 36 og 37, og Rettens dom af 9.7.2008, sag T-301/01, Alitalia mod Kommissionen, Sml. II, s. 1753, præmis 57), fordi en afgørelse fra Retten om sagens realitet i modsat fald, såfremt sagsøgerens søgsmålsinteresse bortfalder under sagens forløb, ikke kan bibringe denne en fordel (Domstolens dom af 7.6.2007, sag C-362/05 P, Wunenburger mod Kommissionen, Sml. I, s. 4333, præmis 43, og dommen i sagen Co-Frutta mod Kommissionen, præmis 44).

47 Det er ubestridt mellem sagens parter, at sagsøgeren — på tidspunktet for sagsanlægget i den foreliggende sag — som svar på sin genfremsatte begæring udelukkende havde modtaget skrivelsen af 1. december 2009, hvormed Kommissionen i det væsentlige gav sagsøgeren et stiltidende afslag. Sagsøgeren havde således på denne dato en retlig interesse i at få sagen prøvet, og sagen kunne dermed antages til realitetsbehandling.

48 Det er imidlertid også ubestridt, at Kommissionen efter sin skrivelse af 1. december 2009 (præmis 14 ovenfor) udtrykkeligt og definitivt besvarede sagsøgerens genfremsatte begæring ved skrivelse af 29. april 2010, hvorved den bevilligede sagsøgeren aktindsigt i nye dokumenter vedrørende aftalen, dog uden at give denne fuld aktindsigt. Sagsøgeren anlagde imidlertid et annullationssøgsmål vedrørende Kommissionens beslutning af 29. april 2009 ved den stævning, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 9. juli 2010.

49 Det fremgår desuden af de grunde, som sagsøgeren angav i sin replik af 5. juli 2010, at sagsøgeren efter Kommissionens vedtagelse af beslutningen af 29. april 2009 ikke havde til hensigt at ændre de annullationspåstande, der var gjort gældende i den foreliggende sag. I samme republik meddelte sagsøgeren derimod Retten, at denne havde til hensigt at anlægge et nyt søgsmål til prøvelse af Kommissionens beslutning af 29. april 2009, hvilket sagsøgeren gjorde i henhold til artikel 263 TEUF den 9. juli 2010, således som det fremgår af præmis 48 ovenfor.

50 Det er følgelig ufornødent at træffe afgørelse i nærværende sag vedrørende det stiltiende afslag, eftersom sagsøgeren ikke længere har en retlig interesse i at få beslutningen annulleret som følge af Kommissionens beslutning af 29. april 2010 som svar på den genfremsatte begæring, hvilken beslutning sagsøgeren i øvrigt har nedlagt påstand om annullation af i sag T-300/10, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, som verserer for Retten. Med vedtagelsen af beslutningen af 29. april 2010 har Kommissionen de facto udtrykkeligt besvaret den genfremsatte begæring, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt, og Kommissionen har dermed indirekte tilbagekaldt det stiltiende afslag.

51 Den foreliggende sag skal på baggrund heraf — uden at det er fornødent at træffe afgørelse om, hvorvidt sagsøgerens nye anbringende i dennes skrivelse af 20. juli 2010 kan realitetsbehandles (præmis 17 ovenfor) — afvises, for så vidt som den er rettet

mod Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009, og det skal konstateres, at den har mistet sin genstand, for så vidt som den er rettet mod det stiltiende afslag.

Sagens omkostninger

52 Det skal indledningsvis bemærkes, at det i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, idet sagsøgerens søgsmål afvises, for så vidt som det vedrører Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009, bør det pålægges sagsøgeren at bære sine egne omkostninger og at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger i forbindelse med påstanden om annullation af denne beslutning.

53 Procesreglementets artikel 87, stk. 6, bestemmer endvidere, at såfremt det er unødvendigt at træffe afgørelse om sagens genstand, er Retten frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger.

54 Hvad angår den omstændighed, at søgsmålet er uden genstand, for så vidt som det vedrører det stiltiende afslag, skal det i den foreliggende sag for det første bemærkes, at Kommissionen i sin skrivelse af 1. december 2009 selv udtrykkeligt anerkendte, at den ikke var i stand til at besvare den genfremsatte begæring inden for den i artikel 8 i forordning nr. 1049/2001 fastsatte frist, som efter forlængelse var den 1. december 2009. I modsætning til det af Kommissionen anførte i den pågældende skrivelse — nemlig, at sagsøgeren kunne forvente et detaljeret svar »inden for kort tid« — skal

det for det andet bemærkes, at den bekræftende beslutning først blev vedtaget den 29. april 2009, dvs. næsten fem måneder efter afsendelsen af skrivelsen af 1. december 2009, som blev modtaget af sagsøgeren den 2. december 2009, dvs. mere end to og en halv måned efter udløbet af den frist, sagsøgeren råder over i henhold til bestemmelserne i artikel 263 TEUF til at anlægge et annullationssøgsmål med henblik på i medfør af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 at anfægte lovligheden af det stiltiende afslag på den genfremsatte begæring. Eftersom det ikke tilkommer Retten at udtale sig om, hvorvidt sagsøgerens beslutning om at anlægge et nyt søgsmål til prøvelse af Kommissionens beslutning af 29. april 2010, i stedet for at lade denne beslutning være omfattet af påstandene i den foreliggende sag, er velbegrundet, vil denne omstændighed ikke blive taget i betragtning, når Retten træffer afgørelse om sagsomkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6.

55 Med hensyn til de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, og navnlig den omstædighed, at Kommissionen udtrykkeligt har overskredet den tidsfrist, den havde i henhold til artikel 8 i forordning nr. 1049/2001 til at besvare den genfremsatte begæring, hvilket bevirkede, at sagsøgeren udelukkende kunne beskytte sine rettigheder ved at anlægge det forelæggende søgsmål til prøvelse af det stiltiende afslag, bør det pålægges Kommissionen at bære sine egne omkostninger og betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med påstanden om annullation af det stiltiende afslag.

56 Endelig bærer de medlemsstater, der er indtrådt i en sag, ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, deres egne omkostninger. Kongeriget Danmark bør følgelig bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Annullationssøgsmålet afvises, for så vidt som det er rettet mod Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009.

2) Det er ufornødent at træffe afgørelse om Internationaler Hilfsfonds eV's påstand om annullation af Europa-Kommissionens stiltiende afslag på Internationaler Hilfsfonds' begæring af 15. oktober 2009 om aktindsigt i dokumenter vedrørende LIEN 97-2011-aftalen.

3) Internationaler Hilfsfonds bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger i forbindelse med annullationspåstandene, for så vidt som disse er rettet mod Kommissionens beslutning af 9. oktober 2009.

4) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Internationaler Hilfsfonds afholdte omkostninger i forbindelse med annullationpåstandene, for så vidt som disse er rettet mod Kommissionens beslutning af 1. december 2009.

5) Kongeriget Danmark bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 24. marts 2011.

E. Coulon — I. Pelikánová

Justitssekretær — Afdelingsformand